

Arrest

nr. 165 410 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Mr. B. VRIJENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Wit-Russisch staatsburger te zijn, van gemengde Russisch-Wit-Russische origine. Nadat hij er problemen had gekend omwille van zijn politieke activiteiten ontvluchtte uw vader S. Oleg (ov 4.781.066) in 1998 Wit-Rusland en reisde naar België. U en uw moeder, S. AXANA (ov 4.781.066), reisden hem kort nadien achterna. Uw ouders dienden beiden respectievelijk in 1998 en in 1999 een asielaanvraag in België in – u was toen nog minderjarig. Op 3 februari 2003 werd voor beiden een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van hun asielmotieven. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd. Op 16 april 2007 diende uw vader een tweede asielaanvraag in waarvoor op 17 juni 2007 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. Hij diende geen beroep in tegen

deze beslissing. Nadat u met het oog op verwijdering van het grondgebied in het gesloten centrum 127bis was geplaatst, vroeg u op 18 december 2015 een eerste keer zelf asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 1 februari 2016. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen op 29 februari 2016. U vroeg hierop, nog steeds vanuit het gesloten centrum 127bis een tweede maal asiel aan op 10 maart 2016.

Bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland vreest u te worden opgepakt en gestraft omwille van uw vader. Dit leidt u af uit het feit dat u door de politie wordt uitgenodigd voor ondervraging. Uw vader was Wit-Rusland destijds ontvlucht nadat hij problemen had gekend omwille van zijn politieke activiteiten.

Ter staving van uw verklaringen legt u twee uitnodigingen van de politie en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag dient afgeleid te worden dat deze aanvraag gebaseerd is op dezelfde motieven als deze die u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt aangehaald. In het kader van uw huidige asielaanvraag gaf u aan dat er uitnodigingen van de politie op uw naam zijn toegekomen in Wit-Rusland. Hoewel u op de vraag of deze elementen te maken hebben met elementen die u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt aangehaald, "nee" antwoordde (DVZ vragenlijst 2e AA, rubriek 1), verklaarde u later dat u bij een eventuele terugkeer problemen vreest "opgepakt en gestraft [te] worden voor uw vader" (DVZ vragenlijst 2e AA, rubriek 5.1). Daar u geen verklaringen aflegde die wijzen op andere vervolgingsmotieven (dan vervolging omwille van de politieke activiteiten van uw vader); uw verklaringen over deze uitnodigingen van de politie uiterst summier zijn (DVZ vragenlijst 2e AA, rubriek 1.1-1.3, 2.2, 2.7, 3.1); en de inhoud van deze uitnodigingen evenmin wijzen op vervolgingsmotieven (supra); dient te worden besloten dat uw huidige asielaanvraag in het verlengde ligt van uw vorige aanvraag.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet kon worden aangenomen dat u omwille van uw vader bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland vervolgd zou worden. Hierbij werd gewezen op het feit dat uw vaders asielrelaas eerder ongeloofwaardig was bevonden en op de vaststelling dat u dienaangaande geen nieuwe elementen aanbracht. Bijgevolg werd dit asielmotief niet geloofwaardig geacht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen tot op heden geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg kan er vooralsnog vanuit gegaan worden dat de (inhoudelijke) beoordeling van de beslissing vast staat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw huidige asielaanvraag haalt u enkel aan dat u gezocht wordt door de politie voor ondervraging. (DVZ vragenlijst 2e AA, rubriek 1.1, 3.1) Ter staving hiervan legt u twee uitnodigingen van de politie neer. U beweert dat deze uitnodigingen gekomen zouden zijn nadat er een vraag was gesteld bij de Wit-Russische ambassade. Daar gelaten dat het een blote bewering betreft die u noch objectief staakt, noch verder verklaart, is een dergelijke gang van zaken in het licht van de andere vaststellingen in deze beslissing op zich geenszins voldoende om beschouwd te worden als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

De uitnodigingen op zich kunnen niet beschouwd worden als stavingstukken van de door u voorgehouden vrees. Er moet immers worden vastgesteld dat deze uitnodigingen inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Het betreft hier immers berichten van de afdeling burgerzaken en migratie van de ROVD (politie) van Slonim waarin u wordt aangemaand om u zo snel mogelijk aan te bieden met het oog op de hernieuwing van uw (vervallen) paspoort. Voorts wordt er gesteld dat op een verblijf zonder of met een ongeldig paspoort een administratieve sanctie staat. De uitnodigingen wijzen er dus enkel op dat de politie u voor een administratieve procedure uitnodigt. Nergens blijkt hieruit dat u zou worden opgeroepen voor ondervraging, noch blijkt er een band met uw vrees om opgesloten te worden omwille van uw vader.

Gelet op deze vaststelling; gelet op de vaststelling dat de voormelde vrees voor vervolging reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werd bevonden; en gelet op het feit dat u geen andere elementen aanbrengt; zijn deze stukken op zich dan ook onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Dit laatste geldt eveneens voor de door u neergelegde enveloppe. Hieruit blijkt enkel dat er iets naar uw moeder opgestuurd werd vanuit Wit-Rusland. De enveloppe bevat geen gegevens die wijzen op een nood aan internationale bescherming in uw hoofdte.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het Commissariaat-generaal er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat "in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan worden gesteld dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond – de aanvraag 9bis dd. 31/05/2005 [werd] ontvankelijk verklaard op 01/06/2007 maar op 08/08/2014 [werd] een beslissing door DVZ genomen om [het] verblijfsrecht in te trekken".

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M., de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting alsook een "manifeste beoordelingsfout".

Verzoeker stelt:

"Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat geenszins op een afdoende manier door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, met name berichten van de afdeling burgerzaken en migratie van de ROVD (politie) van Slonim (Wit-Rusland), niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land.

Uit de beslissing blijkt geenszins dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoek werd ingesteld wat betreft een reëel risico op onmenselijke of vernederende) gevangenisstraffen of sancties welke verzoeker bij een terugkeer naar zijn land kunnen worden opgelegd wegens zijn vertrek uit Wit-Rusland in 1999, wegens zijn langdurige verblijf in het buitenland, wegens zijn nalaten om op de uitnodigingen van de ROVD in te gaan,.....

Dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd nagelaten een onderzoek in te stellen naar de consequenties in Wit-Rusland wanneer door een burger wordt nagelaten een oproeping van de politie te beantwoorden.

Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten een volledig en grondig onderzoek in te stellen, wat betreft verzoekers vrees voor vervolging/ verzoekers vrees onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, aangaande de door verzoekers neergelegde bewijsstukken.

Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met alle door verzoekers neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

Dat geenszins de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een afdoende manier verzoekers asielaanvraag heeft getoetst aan het art. 3 E.V.R.M. en aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat in casu sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

Dat vaststaat dat verzoeker in zijn land over huis noch over bestaansmiddelen beschikt en dat verzoeker onmogelijk er een gezinsleven kan hebben nu zijn Belgisch kind en Belgische levenspartner in België wonen en werken.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft nagelaten rekening te houden met de grote armoede en de weinig rooskleurige mensenrechtensituatie in Wit-Rusland.

Ongeveer 55% van de Wit-Russische families leven in Wit-Rusland op de rand van armoede 1(www.charter97.org).

Het World Report 2015: Belarus van Human Rights Watch² toont aan dat de mensenrechten in Wit-Rusland nog steeds op grote schaal geschonden worden :

"Belarusian authorities made no meaningful improvements in the country's poor human rights record in 2014. President Aliaksander Lukashenka's government continues to severely restrict freedom of expression and association, including by harassing journalists and imposing restrictive legislation on nongovernmental organizations (NGOs). Legislative amendments during the year simplified the reporting requirements for NGOs, but introduced new pretexts for liquidating them.

Authorities arbitrarily detained activists to prevent them from participating in public events, including before the May International Ice Hockey Federation World Championship. Belarus courts sentenced four people to death and executed two of the men, one of whom had a case challenging the legality of the sentence pending decision before the United Nations Human Rights Committee. The authorities released human rights defender Ales Bialiatski who had spent almost three years in prison on politically motivated charges. Members of the lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) community face deep-rooted homophobia and discrimination.

Belarusian authorities made no meaningful improvements in the country's poor human rights record in 2014. President Aliaksander Lukashenka's government continues to severely restrict freedom of expression and association, including by harassing journalists and imposing restrictive legislation on

nongovernmental organizations (NGOs). Legislative amendments during the year simplified the reporting requirements for NGOs, but introduced new pretexts for liquidating them.

Authorities arbitrarily detained activists to prevent them from participating in public events, including before the May International Ice Hockey Federation World Championship. Belarus courts sentenced four people to death and executed two of the men, one of whom had a case challenging the legality of the sentence pending decision before the United Nations Human Rights Committee. The authorities released human rights defender Ales Bialiatiski who had spent almost three years in prison on politically motivated charges. Members of the lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) community face deep-rooted homophobia and discrimination.

Dat derhalve blijkt dat er in hoofde van verzoeker minstens een reëel risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Wit-Rusland, nu hij in Wit-Rusland geenszins kan rekenen op een eerlijk proces, recht op vrijheid van meningsuiting,... en volledig in de armoede zal dienen te (over)leven.

Verzoeker zal er, gezien zijn langdurig verblijf in België, niet aan de slag kunnen. Als hij er al over enige uitkering zou kunnen beschikken, zal dit hem nauwelijks in staat stellen in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Dat derhalve blijkt dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling en een ernstige schending van zijn privé- en gezinsleven bij een terugkeer naar Wit-Rusland, nu hij in Wit-Rusland geen naaste familieleden heeft en zal gescheiden worden van zijn Belgische levenspartner, mevrouw Joyce V. U., en zijn Belgisch kind, Vincent B..

Zijn levenspartner en zijn kind kunnen hem onmogelijk vergezellen naar Wit-Rusland nu zijn levenspartner werk heeft in België en zijn Belgisch kind zijn hoofdverblijfplaats heeft bij zijn Belgische moeder, mevrouw Dorien B..

Dat uit de bestreden beslissing geenszins duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet op een afdoende manier gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang

van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.3. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat inzake verzoekers eerste asielaanvraag bij arrest nr. 163 226 van 29 februari 2016 van de RvV geoordeeld werd als volgt:

“2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit een manifeste beoordelingsfout en uit de schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M., het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er op dat hij in zijn land over huis noch over bestaansmiddelen beschikt en dat hij er onmogelijk een gezinsleven kan hebben nu zijn Belgisch kind en Belgische levenspartner in België wonen en werken. Hij vreest er, gezien zijn langdurig verblijf in België, niet aan de slag te kunnen. Als hij er al over enige uitkering zou kunnen beschikken, zal dit hem nauwelijks in staat stellen in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Hij vervolgt dat hij in Wit-Rusland geen naaste familieleden heeft en zal gescheiden worden van zijn Belgische levenspartner en zijn Belgisch kind. Voorts geeft hij aan dat zijn levenspartner en zijn kind hem onmogelijk kunnen vergezellen naar Wit-Rusland nu zijn levenspartner werk heeft in België en zijn Belgisch kind zijn hoofdverblijfplaats heeft bij zijn Belgische moeder.

Verder hekelt hij dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nagelaten heeft rekening te houden met de grote armoede en de weinig rooskleurige mensenrechtensituatie in Wit-Rusland. Verzoeker verwijst in dit verband naar het World Report 2015, Belarus van Human Rights Watch waaruit moet blijken dat de mensenrechten in Wit-Rusland nog steeds op grote schaal geschonden worden.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag, die deze baseert op dezelfde problemen die zijn vader in het verleden reeds aanhaalde, geweigerd omdat (i) gezien de problemen van verzoekers vader reeds ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalde met betrekking tot die problemen, dan ook logischerwijs niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn vader bij terugkeer een ernstig risico op vervolging zou lopen, (ii) verzoekers integratie in België, het feit dat hij een kind in België heeft, zich als een vreemde in Wit-Rusland zou voelen en het feit dat hij de Wit-Russische taal niet machtig is, geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en (iii) de door hem neergelegde documenten niet vermogen bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op

welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 februari 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

Waar verzoeker vreest dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst over geen huis of bestaansmiddelen zal beschikken, wijst de Raad er op dat socio-economische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het louter verwijzen naar en citeren uit het World Report 2015 aangaande de algemene situatie in Wit-Rusland, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5. Waar verzoeker stelt dat er een ernstige schending bestaat van zijn privé- en gezinsleven bij een terugkeer naar Wit-Rusland nu zijn levenspartner en kind in België wonen en werken, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wenst de Raad er op te wijzen dat verzoeker, voor de beoordeling van deze elementen, beroep dient te doen op andere procedures om haar verblijf in België te regelen dan de asielprocedure.

2.6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het gesloten asielcentrum van Steenokkerzeel werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij in aanwezigheid van een tolk de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2.4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift aangaande de documenten die hij aanwendt als nieuwe elementen: "Dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd nagelaten een onderzoek in te stellen naar de consequenties in Wit-Rusland wanneer door een burger wordt nagelaten een oproeping van de politie te beantwoorden. Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten een volledig en grondig onderzoek in te stellen, wat betreft verzoekers vrees voor vervolging/ verzoekers vrees onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, aangaande de door verzoekers neergelegde bewijsstukken".

Dienaangaande blijkt dat bestreden beslissing stelt: "De uitnodigingen op zich kunnen niet beschouwd worden als stavingstukken van de door u voorgehouden vrees. Er moet immers worden vastgesteld dat deze uitnodigingen inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Het betreft hier immers berichten van de afdeling burgerzaken en migratie van de ROVD (politie) van Slonim waarin u wordt aangemaand om u zo snel mogelijk aan te bieden met het oog op de hernieuwing van uw (vervallen) paspoort. Voorts wordt er gesteld dat op een verblijf zonder of met een ongeldig paspoort een administratieve sanctie staat. De uitnodigingen wijzen er dus enkel op dat de politie u voor een administratieve procedure uitnodigt. Nergens blijkt hieruit dat u zou worden opgeroepen voor ondervraging, noch blijkt er een band met uw vrees om opgesloten te worden omwille van uw vader.

Gelet op deze vaststelling; gelet op de vaststelling dat de voormelde vrees voor vervolging reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag niet geloofwaardig werd bevonden; en gelet op het feit dat u geen andere elementen aanbrengt; zijn deze stukken op zich dan ook onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Dit laatste geldt eveneens voor de door u neergelegde enveloppe. Hieruit blijkt enkel dat er iets naar uw moeder opgestuurd werd vanuit Wit-Rusland. De enveloppe bevat geen gegevens die wijzen op een nood aan internationale bescherming in uw hoofde."

Gelet op de terechte motivering van verweerder dat de documenten geen verband houden met diens asielmotieven, zoals aangehaald tijdens verzoekers eerste asielaanvraag, en slechts uitnodigingen betreffen in het kader van een administratieve procedure is verzoekers verweer dat er geen onderzoek werd gedaan naar het nalaten van het ingaan op deze administratieve uitnodigingen niet dienstig. Het komt aan verzoeker toe minstens een begin van bewijs bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat het nalaten om in te gaan op deze uitnodigingen een vrees voor vervolging met zich zou kunnen meebrengen. Verzoeker brengt hiervoor echter niets bij.

Inzake verzoeker argumentatie omtrent het feit dat hij in Wit-Rusland niet over een huis of bestaansmiddelen beschikt, dat hij geen gezinsleven kan hebben omdat hij een Belgisch kind en levenspartner heeft (artikel 8 EVRM), dat er geen rekening werd gehouden met de armoede en mensenrechtensituatie in Wit-Rusland en de verwijzing naar de het World Report 2015, blijkt dat de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag en navolgend beroep bij arrest nr. 163 226 van 29 februari 2016 oordeelde als volgt:

"Waar verzoeker vreest dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst over geen huis of bestaansmiddelen zal beschikken, wijst de Raad er op dat socio-economische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het louter verwijzen naar en citeren uit het World Report 2015 aangaande de algemene situatie in Wit-Rusland, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5. Waar verzoeker stelt dat er een ernstige schending bestaat van zijn privé- en gezinsleven bij een terugkeer naar Wit-Rusland nu zijn levenspartner en kind in België wonen en werken, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wenst de Raad er op te wijzen dat verzoeker, voor de beoordeling van deze elementen, beroep dient te doen op andere procedures om haar verblijf in België te regelen dan de asielprocedure."

Voormeld arrest heeft kracht van gewijsde. Verzoeker kan het voorliggend beroep niet aanwenden om een nieuwe beoordeling te verkrijgen gelet op het gezag van gewijsde van voormeld arrest.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, is het vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs, *quod non in casu*. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS